

TRACE

**Traditional Children's Stories for a common
Future**

Ο ταξιδιώτης και ο χρυσοχόος

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

Σχετικός με μένα, είπε ο βασιλιάς Dabschelim στον Bidpai, είναι ο μύθος του άνδρα που επιμένει να αποδίδει τιμές σε αντικείμενα (υλικά αγαθά), ωστόσο ελπίζει να του συμβεί κάτι καλό.

Είναι σωστό, λέει ο φιλόσοφος, που οι βασιλιάδες καθώς και άλλοι προτιμούν να διαλέγουν ως αγαθά της γενναιοδωρίας και της καλοσύνης τους, άτομα στα οποία ίσως ελπίζουν να συναντήσουν ευγνωμοσύνη, ειλικρίνεια και μετριοπαθείς προθέσεις. Όμως, αυτά τα άτομα δεν εξαντλούν τη γενναιοδωρία τους στις σχέσεις και τους φίλους, οι οποίοι συχνά δεν έχουν μεγαλύτερες απαιτήσεις.

Τότε είναι που οι διακρίσεις που δίνει ένας βασιλιάς γίνονται τίτλος τιμής για το άτομο. Όταν ο ευγενής καθώς και ο πιο σεμνός διεκδικητής της βασιλικής εύνοιας νιώθει υπόχρεος για τον βασιλιά για την υπόληψή του, απολαμβάνοντας την ευαισθησία του για καλοσύνη και αποδεικνύοντας την αποχή του από την ψευτιά και την αμαρτία.

Η συμπεριφορά ενός βασιλιά απέναντι στις προσδοκίες εκείνων που τον αναζητούν για την προώθηση και την ανταμοιβή τους σε αυτή τη σοβαρή δοκιμασία, μοιάζει με την πρακτική του συνετού ιατρού. Αυτός στη θεραπεία του ενός ασθενούς δεν είναι ικανοποιημένος με τα ορατά συμπτώματα τα οποία μοιάζουν να τον προδίδουν, αλλά αισθάνεται τον παλμό του και συνταγογραφεί σύμφωνα με τη γνώση που έχει αποκτήσει με αυτόν τον τρόπο, από το κακό προαίσθημα.

Και ο ευαίσθητος άνθρωπος διακρίνει ανάμεσα σε ανθρώπους χαμηλής καταγωγής όποιον διαθέτει ακεραιότητα και ένα ζωντανό αίσθημα για ευγνωμοσύνη. Ή αν ανακαλύψει ακόμη και ανάμεσα σε παράλογα ζώα, κάποιο του οποίου το ένστικτο έχει ενδυναμωθεί με ευαισθησία στην καλή μεταχείριση και τη δύναμη να διακρίνει τον ευεργέτη του, τότε, θα προσπαθήσει με ευσπλαχνία και καλοσύνη να τον κερδίσει.

Επιπλέον, βλέπουμε μερικές φορές ότι ένας άνθρωπος, του οποίου η καλή αίσθηση είναι αναμφισβήτητη, όμως υποχρεούται, από τη δυσπιστία του συνανθρώπου του να είναι προσεκτικός απέναντι στους συνεργάτες του, ενώ δεν φοβάται να τυλίξει τη νυφίτσα στο μανδύα του, παίρνει ένα πουλί και το τοποθετεί στο χέρι του.

Διότι δεν είναι λογικό να περιφρονεί κανείς ή άνθρωπο ή ζώο, μικρό ή μεγάλο, χωρίς να έχει εξετάσει τη χρησιμότητά τους. Αυτός είναι ο σωστός κανόνας για τη συμπεριφορά που πρέπει να τηρείται· και αυτό είναι το απόφθευγμα που συχνά υπήρχε στα στόματα σοφών αντρών από παλιά, και περιέχεται στον ακόλουθο μύθο.

<< Κάποιοι άνθρωποι έσκαψαν ένα λάκκο. Εκεί έπεσε ένας χρυσοχόος, ένα φίδι μία μαϊμού μια τίγρη. Ένας ταξιδιώτης, ο οποίος περνούσε από δίπλα, στάθηκε πάνω από το λάκκο και είδε τον άνθρωπο και τους συντρόφους του και μονολόγησε: “Δεν μπορώ να κάνω καλύτερη πράξη που θα αποβεί καλή για τη ζωή μου από το να σώσω τον άνθρωπο αυτόν από τους εχθρούς από τους οποίους περιβάλλεται”.

Έτσι πήρε ένα σχοινί και το έριξε κάτω στο λάκκο. Η μαϊμού , λόγω της επιδεξιότητας και της ευκινησίας της, ήταν η πρώτη που προσκολλήθηκε σε αυτό, και ανέβηκε επάνω. Το άφησε για δεύτερη φορά, και το φίδι κουλουριάστηκε και βγήκε. Έπειτα, έριξε το σχοινί για τρίτη φορά, και η τίγρη το έπιασε και βγήκε. Τότε τα τρία ζώα τον ευχαρίστησαν επειδή τα βοήθησε να δραπετεύσουν, αλλά τον παρακαλούσαν να μην απελευθερώσει τον χρυσοχόο, προσθέτοντας ότι οι άνθρωποι γενικά και ειδικά ο εν λόγω δεν ήταν ικανοί να τον ευχαριστήσουν (ευεργετήσουν).

Η μαϊμού του είπε: “Ζω σε ένα βουνό κοντά σε μια πόλη που ονομάζεται Nawadarkht”.

Η τίγρη είπε: “Ζω μέσα σε ένα ξύλο κοντά σε αυτή την πόλη.

Και το φίδι είπε οτι κατοικεί στα τείχη της πόλης,

Τα ζώα του είπαν: “ανά πάσα στιγμή αν περάσεις από τη γειτονιά μας και έχεις την ευκαιρία για τις υπηρεσίες μας να μας καλέσεις και θα σε ανταμείψουμε για την καλοσύνη που μας έδειξες.

Ωστόσο, ο ταξιδιώτης δεν έδινε καμία προσοχή σε όσα του είπαν για την ατιμωρησία του ανθρώπου, και άφησε ξανά το σχοινί και έβγαλε έξω τον χρυσοχόο, ο οποίος τον ευχαρίστησε για ό,τι είχε κάνει και είπε:

“Αν έρθετε ποτέ στο Nawadarkht, αναζητήστε το σπίτι μου. Είμαι χρυσοχόος και θα ήμουν χαρούμενος να σας προσφέρω τις υπηρεσίες μου για τη χάρη που μου κάνατε”.

Έπειτα ο χρυσοχόος επέστρεψε στην πόλη και ο ταξιδιώτης συνέχισε το ταξίδι του.

Μετά από λίγο καιρό ο ταξιδιώτης είχε την ευκαιρία να πάει στο Nawadarkht και καθώς περπατούσε, η μαϊμού τον συνάντησε, τον χαιρέτισε και φίλησε τα πόδια του, ζητώντας συγγνώμη για την αδυναμία των μαϊμούδων να κάνουν περισσότερα για έναν φίλο. Τον ικέτευε να καθίσει και να περιμένει μέχρι να επιστρέψει.

Τότε η μαϊμού έφυγε και σύντομα επέστρεψε, φέροντας μια ποικιλία από φρούτα που πρόσφερε στον ταξιδιώτη, ο οποίος αφού έφαγε όσα διάλεξε, συνέχισε το ταξίδι του.

Καθώς πλησίασε την πύλη της πόλης, η τίγρη προχώρησε προς αυτόν, και κάνοντας μια ταπεινή υπόκλιση , είπε: “Περιμένε λίγο και σύντομα θα επιστρέψω”.

Τότε η τίγρη έφυγε και μπήκε στην πόλη μέσα από τα τείχη, σκότωσε την κόρη του βασιλιά και έκοψε τα μπιχλιμπίδια(κοσμήματα) που φορούσε και τα έφερε στον ταξιδιώτη, χωρίς προηγουμένως να τον ενημερώσει με ποιο τρόπο τα είχε προμηθευτεί.

Τότε ο ταξιδιώτης είπε στον εαυτό του (μονολόγησε) : “Αυτά τα ζώα με έχουν ανταμείψει πολύ όμορφα και τώρα είμαι περιέργος να δω τι θα κάνει ο χρυσοχόος. Εάν είναι φτωχός και δεν έχει κανένα μέσο να δείξει την ευγνωμοσύνη του, μπορεί τουλάχιστον να πουλήσει αυτά τα μπιχλιμπίδια με μειωμένη αξία - την οποία φυσικά γνωρίζει - και να μοιραστεί μαζί μου το χρηματικό ποσό που θα λάβει”.

Έπειτα πήγε στο χρυσοχόο, ο οποίος, μόλις τον είδε, του υποκλίθηκε και τον κάλεσε να μπει στο σπίτι του. Ο χρυσοχόος παρατηρώντας τα μπιχλιμπίδια, τα αναγνώρισε αμέσως, ήταν

αυτά που είχε κάνει για την κόρη του βασιλιά. Στη συνέχεια, είπε στον ταξιδιώτη ότι δεν είχε προβλέψει να έχει κάτι στο σπίτι, αλλά αν περίμενε λίγο, θα του έφερνε κάτι για φαγητό.

Τότε βγήκε έξω και είπε στον εαυτό του: “Αυτή είναι μια ευκαιρία που δεν πρέπει να χαθεί. Θα πάω στο βασιλιά και θα τον ενημερώσω για την ανακάλυψη που έκανα, και αναμφίβολα θα το αναγνωρίσει και θα ανταμείψει το ζήλο μου”.

Έπειτα, πήγε στο προθάλαμο του βασιλιά και προλόγισε τον εαυτό του με τον εξής ισχυρισμό: “Ο άνθρωπος που σκότωσε την κόρη της μεγαλειότητάς σας και σας έκλεψε τα μπιχλιμπίδια είναι αυτή τη στιγμή στο σπίτι μου”.

Τότε, ο βασιλιάς θέλησε να παρουσιαστεί μπροστά του ο ταξιδιώτης. Μόλις είδε τα κοσμήματα που είχε στην κατοχή του, διέταξε αμέσως να οδηγηθεί στα βασανιστήρια μέσω της πόλης και τελικά να θανατωθεί.

Ενώ η τιμωρία εκτελούνταν, ο ταξιδιώτης άρχισε να κλαίει και να φωνάζει με δυνατή φωνή: “Αν είχα ακολουθήσει τις συμβουλές που μου έδωσε η μαϊμού, το φίδι και η τίγρη για την αχαριστία αυτού του ανθρώπου, θα είχα γλιτώσει από αυτή την ατυχία”.

Και καθώς επαναλάμβανε τις ίδιες λέξεις αρκετές φορές, το φίδι άκουσε τι είπε και βγήκε από την τρύπα του και αναγνωρίζοντας και πάλι τον ευεργέτη του ήταν τόσο αναστατωμένο από την κατάσταση στην οποία τον βρήκε, που σκέφτηκε αμέσως ένα κόλπο για να τον απελευθερώσει.

Πήγε και τσίμπησε τον γιο του βασιλιά. Και ο βασιλιάς συγκάλεσε τους σοφούς άντρες της αυλής του, οι οποίοι αποπειράθηκαν να ξορκίσουν το τσίμπημα με μαγικά, αλλά μάταια.

Τώρα, το φίδι είχε μια αδελφή, η οποία ήταν τζίνι. Έτσι, πήγε σε αυτήν και την πληροφόρησε για την καλοσύνη που είχε βιώσει (δεχτεί) από τον ταξιδιώτη και για την ατυχία στην οποία είχε πέσει. Και η αδελφή του ένιωθε οίκτο γι 'αυτόν. Έτσι, πήγε στο γιο του βασιλιά και του φανερώθηκε αόρατο. Του είπε ότι ο γιός δεν θα πήγαινε καλά, εκτός αν ο τιμωρούμενος που άντεξε τόσα ανελέητα για αυτόν του έλεγε ένα ξόρκι.

Τότε το φίδι πήγε στον ταξιδιώτη στη φυλακή. Αφού τον κατηγόρησε ότι δεν είχε ακούσει τη συμβουλή του για τον χρυσοχόο, του έδωσε φύλλα, τα οποία του είπε ότι χρησίμευαν ως αντίδοτο στο δηλητήριό της. Τον ενημέρωσε ότι θα κληθεί από το βασιλιά να ξορκίσει το δάγκωμα που δέχτηκε ο γιος του βασιλιά και να κάνει τον νεαρό πρίγκιπα να πει το αφέψημα των φύλλων και να τον θεραπεύσει. Και αν ο βασιλιάς το ζητήσει θα πρέπει να δώσει μια αληθινή αναφορά στον εαυτό του, και με την πρόνοια του ουρανού και με αυτά τα μέσα θα μπορέσει να δραπετεύσει.

Τότε ο γιος του βασιλιά είπε στον πατέρα του ότι είχε ακούσει τη φωνή κάποιου που μιλούσε, ο οποίος του είπε, ότι δεν θα πήγαινε καλά, εκτός αν ο άνδρας, ο οποίος ήταν άδικα φυλακισμένος, ξόρκιζε το τσίμπημα του φιδιού. Ο βασιλιάς διέταξε να αποσταλεί ο ταξιδιώτης και του ζήτησε να ξορκίσει τον γιο του. Ο ταξιδιώτης απάντησε: “Τα ξόρκια δε θα είναι χρήσιμα γι 'αυτόν, αλλά εάν πίνει ένα αφέψημα από αυτά τα φύλλα, θα θεραπευθεί με τη

βοήθεια του ουρανού”. Τότε, τον έκανε να πίνει και το παιδί πήρε καλύτερα (καλυτέρευσε), προς μεγάλη χαρά και ικανοποίηση του πατέρα του. Ο βασιλιάς ζήτησε από τον ταξιδιώτη να αναφερθεί στον εαυτό του και ο τελευταίος συνέδεσε την ιστορία του.

Τότε ο βασιλιάς τον ευχαρίστησε και του έκανε όμορφο δώρο και διέταξε ότι ο χρυσοχόος θα πρέπει να θανατωθεί αντ’ αυτού. Η ποινή επιβλήθηκε ως δίκαιη τιμωρία για τα ψευδή στοιχεία που είχε δώσει και την κακή απάντηση που είχε κάνει σε μια καλή δράση. Έτσι, για την αχαριστία του χρυσοχόου προς τον ταξιδιώτη, συνέχισε ο Bidpai, και την ευγνωμοσύνη από την άλλη πλευρά των ζώων προς τον ευεργέτη τους, μέσω ενός από τους οποίους διέφυγε από τον κίνδυνο που τον απειλούσε, περιλαμβάνεται ένα ευεργετικό μάθημα για όσους θα ακούσουν την διδασκαλία και το θέμα του προβληματισμού για τον καλό άνθρωπο. Ο καλός άνθρωπος θα μάθει από το παράδειγμα αυτό να επιλέξει, με κίνητρα τη σύνεση καθώς επίσης και το ενδιαφέρον, αυτά μόνο ως αγαθά της γενναιοδωρίας και της ευεργεσίας του, που έχουν ακεραιότητα και αξιόλογα συναισθήματα, σε οποιαδήποτε διαβάθμιση ή κατάσταση της ζωής του τα βρει.